

NÁŠ REGION PRAHA

1. Igor Orozovič: Všechno je potřeba nějak vybalancovat

22.07.2024 Náš region Praha - Jan Januš

strana: 10 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Patří k hereckým hvězdám Národního divadla, zároveň ale úspěšně koncertuje. Písničky si dává dohromady sám: tvoří hudbu, texty i zpívá. Nedávno, krátce před svými 40. narozeninami, vydal své první album Když chlap svléká tmu. V ambicích na vlastní autorskou desku ho sice možná kdysi trochu zabrzdil spolužák Tomáš Klus, ale teď, po důkladném otestování písniček na koncertech, míří k žánru "Orozovič". A utvrzuje se v tom, že to, co dělá, má smysl.

* Kdy vás napadlo, že byste rád vydal desku?

Vždycky jsem doufal, že si jednou zkusím autorskou a sólovou polohu. Kdybych si ale rovnou říkal, že to bude deska, byl bych moc sebevědomý. Právě sebevědomí – a ani čas – jsem na něco takového dlouho neměl. Teď jsem se k tomu ale, po covidu, konečně dokopal. Taky mě k tomu dokopali lidi kolem mě: že už je na to ten správný čas a konstelace. Bez lidí, kteří dali důvěru mému potenciálu, bych to nedokázal. Je štěstí najít někoho, kdo ve vás věří. Nejdřív jsem si ale všechny ty skladby potřeboval vyzkoušet naživo, jak fungují a jak vlastně budu fungovat já, a tak jsme koncertovali o sto šest. Taky jsme hledali zvuk a styl kapely. Což si moc neusnadňuji, protože každá moje písnička je jiná. Beru to spíš jako výhodu než jako nevýhodu, i když pro publikum to může být matoucí. Lidé pak vlastně nevědí, na jaký koncert jdou... Ideální by bylo, kdyby šli na Orozoviče a věděli, že to je ten žánr nebo mix všeho možného. Právě ten pel-mel mě totiž baví. Ta deska, ten výběr, ale nakonec zní docela uceleně.

* A je už tedy Orozovič žánr?

Tohle bych v životě nedokázal říct. Ale ještě se asi budu profilovat a hledat. Myslím, že to je nikdy nekončící práce. Můžu zjistit, že mě to takhle baví a pilovat ten styl, který je naznačený v profilových písničkách, jako je titulní Když chlap svléká tmu nebo Náušnice. Ale vidím to spíš na udržování pestrosti. Lidé mají hodně rádi třeba i Labuť. Ta je ale ještě starší, z jiného tvůrčího období, z jiné energie. A i když se mně samotnému hodně líbí, takovouhle písničku napíše člověk párkrát za život, cítím, že jsem tehdy přemýšlel jinak. A tak to může být i do budoucna. Přijde třeba staré to, co dělám teď. Souvisí to i s tím, že do hudebního světa vstupuji jinak, než to bývá u muzikantů běžné. Jsem relativně dobře zakotvený herec, živím se tím a můžu si dovolit hledat a hledat. Kdo se hudbou vysloveně živí, si žánr, který zafungoval, dál drží. Obdivuju ty umělce, kteří jdou do risku a překračují svou komfortní zónu i za cenu toho, že ztratí nějaké posluchače. Za vzor mám v tomhle Davida Bowieho. Samozřejmě se s ním nechci srovnávat, ale pořád mu to někam lítal, a to se mi strašně líbí.

* Slyšel jsem ale, že vás s tou deskou trochu zabrzdil váš spolužák z DAMU Tomáš Klus...

To bylo spíš historicky. Tom měl kytaru vždycky při sobě a s neuvěřitelným nadšením hrál svoje písničky v každé volné chvíli. Moje piano je v tomhle nevýhodné (smích). Tomáš je fakt dobrej a já jsem to míval tak, že když jsem viděl, že někdo v něčem vyniká, spíš jsem se stáhnul a dělal třeba něco jiného. Tohle je ale už spíš minulost, člověk pracuje na tom, aby si věřil. Jak jsem říkal, mám kolem sebe teď podporu, třeba v Supraphonu, kde moje album vyšlo. Už na DAMU jsme si ale společně s Milanem Šotkem a Jiřím Suchým z Tábora založili Cabaret Calembour a tam jsme se mohli autorsky vyřádit. Vytvořili jsme si svoji poetiku, která fungovala a pořád funguje. Teď jsme oslavili patnáct let existence a vychází singl a videoklip Devadesátky.

* Ke všem písničkám jste napsal texty, složil hudbu, nazpíval je. Je tohle pro vás důležité?

Že to jsou autorské věci? Vlastně ano, být interpretem jiných písní mi vlastně přijde dost zbytečné. Na to je tady zase spousta šikovnějších, kteří je mohou nahrávat a zpívat (smích). Nejsem žádný skvělý studiový zpěvák. Spíš si třeba takhle občas zablnu naživo, ale v hlavní tvorbě pro mě má smysl být nějakým způsobem otisknutý.

* Myslím to tak, jestli by vás třeba nelákalo napsat jen hudbu a nechat si ji otextovat někým jiným, koho si třeba vážíte...

Ničemu se nebráním, pár lidí jsem se už takhle ptal, ale v ten moment nám to nějak nezarezonovalo. Ten člověk by mě musel fakt dobře znát a napsat to opravdu pro mě. Spíš mě napadá, že bych třeba něco zkusil napsat s někým společně. Že bychom se vzájemně inspirovali. Vlastně jsem ale také zhudebnil pár básní a v tom bych rád pokračoval. Třeba Rimbauda nebo Halase. Písnička Deště je také naše oblíbená a paradoxně, i když je to František Halas, vylezla z toho totální rádiovka.

* Dejte nám nahlédnout do své autorské dílny. Míváte nejdřív hudbu a pak texty? Nebo jak kdy?

Většinou, tak v 90 procentech, potřebuju mít ten textový nápad, tu myšlenku. Někdy vymyslím třeba jen dvě sloky, refrén a hledám hudbu. To mi většinou trvá dlouho, první nápady se snažím zahazovat, i když by možná byly z hlediska posluchačů úspěšnější. Já ale hledám specifické propojení textu a hudby, vyprávění. A když hudbu najdu, nebo spíš si ji najde sám text, dopisuji celou píseň do finální podoby. Asi mám určitý talent na improvizaci melodií na klavír, v tomhle jsem ochotný být trochu namyšlený, to zvládnou dělat šest hodin v kuse. Ale navěšovat na melodii text, to se mi moc nechce. Funguje mi to spíš naopak, říct si proč chci o něčem zpívat a pak až hledat tu formu.

* Nakolik je ve vašem životě důležité právě písemnictví, psaní, literatura? Protože na albu máte odkazy třeba na Knihu džunglí nebo na Malého prince...

V písni Hvězdy byla asociace na malého tázajícího se prince úplně samozřejmá. Miluju tu knížku od dětství. A u Knihy džunglí to bylo naopak, tam jsem měl v hlavě nejdřív název – respektive myšlenku.

Používat metaforický slovník popisující přírodu, ale ve skutečnosti popisovat naši betonovou džungli. Nechci ze sebe dělat velkého intelektuála nebo někoho hodně sečtělého, ale literatura je pro mě důležitá. Problémem dnešní doby je to, že nemáme v moderní kultuře moc na co odkazovat. Není společná a nedá se citovat. Dřív to bylo jednodušší v hudbě i v humoru, dalo se na něco odkázat a všichni hned věděli. V současnosti už to tak není. Buď ví jen někdo, nebo ví dneska, ale za rok už vědět nebude.

Takže na co dnes odkazovat? I proto mám ve svých textech tak často Boha nebo anděly. Nejsem věřící, ale každý hned pochopí, o jakých hodnotách se bavíme.

* Na albu vybočuje písnička Madame de Janjour, pocta Ivě Janžurové, s níž hrajete nejen v Národním divadle. Jak takhle věc vznikla?

Ta písnička velmi dobře funguje, je to takové odlehčení i na našich koncertech. Vznikla na popud Českého rozhlasu do speciálního vysílání Tobogánu k narozeninám Ivy Janžurové. Bez větší ambice, aby z toho byla hitovka, ale právě díky Ivě Janžurové z toho hitovka na koncertech je. Paní Iva má ohromnou aureolu dobré osobnosti, se vším všudy. Není to trapná pop star, lidé ji mají rádi, protože je to osobnost. A není to falešná aura. Znáám ji moc dobře a vidím ji stejně. Takovouhle písničku bych nedělal pro někoho, koho bych si nevážil.

* Jaké to je hrát s Ivou Janžurovou v divadle? Nebo i s dalšími legendami Národního divadla?

Perfektní. Měl jsem štěstí, že mě ty velké herecké osobnosti, bardi, dobře přijali už v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, kam jsem šel hned po škole. Díky tomu jsem neměl ostych ani v Národním divadle v Praze. Mám to tak, že buď mě někdo baví, nebo mě nebaví a jestli chce být otažitý, tak ať je. Nikdy jsem neměl problém s autoritami. Buď nám to mezi sebou lidsky funguje, nebo ne. A když ne, tak se z toho neposereme, že jo.

* Říkal jste, že nehrajete pro potlesk. Proč tedy hrajete a proč zpíváte? Protože vás to baví? Nebo chcete něco předávat?

Proč umělec tvoří? Je to v něm, nebo je to nějaký vliv ADHD, člověk nikdy neví. Prostě se to tak událo. Umím si představit, že bych dělal i něco jiného, třeba v zoo nebo pro spolek zachraňující zvířata, to by mě určitě bavilo. Ale ve finále by to stejně dopadlo tak, že bych si do diáře kreslil, což dělám na cestách i teď. Je to prostě způsob vnímání světa. A možná spíš ventil.

* A co třeba seriál Polda?

To byla zábavná práce, s dobrou partou, první série byla skvěle napsaná. Poldovi a dalším projektům samozřejmě vděčím i za určitou popularitu. Bez ní bych si mohl hrát písničky v prázdných klubech. Během covidu jsem rozjel i Facebook a Instagram. Je to dnes nutnost a kdo nemá výhodu nějakého zviditelnění, tak to má strašně těžký. Těžko se pak leze i do médií. Protože kdo by dělal rozhovor o neznámém klukovi, co rád hraje na piano a kdo by to pak četl? Nikdo. Bohužel je to takhle komplexní. A je to potřeba všechno nějak vybalancovat. *

Tento rozhovor a spoustu dalšího zajímavého čtení najdete v legendárním časopisu Mladý svět.

Foto: Lucie Levá

Igor Orozovič: Všechno je potřeba

Patří k hereckým hvězdám Národního divadla, zároveň ale úspěšně koncertuje. Písníčky si dává dohromady sám: tvoří hudbu, texty i zpívá. Nedávno, krátce před svými 40. narozeninami, vydal své první album *Když chlap svléká tmu*. V ambicích na vlastní autorskou desku ho sice možná kdysi trochu zabrzdil spolužák Tomáš Klus, ale teď, po důkladném otestování písniček na koncertech, míří k žánru „Orozovič“. A utvrzuje se v tom, že to, co dělá, má smysl.

Kdy vás napadlo, že byste rád vydal desku?

Vždycky jsem doufal, že si jednou zkusím autorskou a sólovou polohu. Kdybych si ale rovnou říkal, že to bude deska, byl bych moc sebevědomý. Právě sebevědomí – a ani čas – jsem na něco takového dlouho neměl. Teď jsem se k tomu ale, po covidu, konečně dokopal. Taky mě k tomu dokopali lidé kolem mě: že už je na to ten správný čas a konstelace. Bez lidí, kteří dali důvěru mému potenciálu, bych to nedokázal. Je štěstí najít někoho, kdo ve vás věří. Nejdřív jsem si ale všechny ty skladby potřeboval vyzkoušet naživo, jak fungují a jak vlastně budu fungovat já, a tak jsme koncertovali o sto šest. Taky jsme hledali zvuk a styl kapely. Což si moc neusnadňuji, protože každá moje písnička je jiná. Beru to spíš jako výhodu než jako nevýhodu, i když pro publikum to může být matoucí. Lidé pak vlastně nevědí, na jaký koncert jdou... Ideální by bylo, kdyby šli na Orozoviče a věděli, že to je ten žánr nebo mix všeho možného. Právě ten pel-mel mě totiž baví. Ta deska, ten výběr, ale nakonec zní docela uceleně.

A je už tedy Orozovič žánr?

Tohle bych v životě nedokázal říct. Ale ještě se asi budu profilovat a hledat. Myslim, že to je nikdy nekončící práce. Můžu zjistit, že mě to takhle

baví a pilovat ten styl, který je naznačený v profilových písničkách, jako je titulní *Když chlap svléká tmu* nebo *Náušnice*. Ale vidím to spíš na udržování pestrosti. Lidé mají hodně rádi třeba i *Labuť*. Ta je ale ještě starší, z jiného tvůrčího období, z jiné energie. A i když se mně samotnému hodně líbí, takovouhle písničku napíše člověk párkrát za život, cítím, že jsem tehdy přemýšlel jinak. A tak to může být i do budoucna. Přijde třeba starší to, co dělám teď. Souvisí to i s tím, že do hudebního světa vstupují jinak, než to bývá u muzikantů běžné. Jsem relativně dobře zakotvený herec, živím se tím a můžu si dovolit hledat a hledat. Kdo se hudbou vysloveně živí, si žánr, který zařadil, dává držet. Obdivuju ty umělce, kteří jdou do rizika a překračují svou komfortní zónu i za cenu toho, že ztratí nějaké posluchače. Za vzor mám v tomhle Davida Bowieho. Samozřejmě se s ním nechci srovnávat, ale pořád mu to někdy litalo, a to se mi strašně líbí.

Slyšel jsem ale, že vás s tou deskou trochu zabrzdlil váš spolužák z DAMU Tomáš Klus...

To bylo spíš historicky. Tom měl kytaru vždycky při sobě a s neuvěřitelným nadšením hrál svoje písničky v každé volné chvíli. Moje piano je v tomhle nevhodné (smích). Tomáš je fakt dobrý a já jsem to mival tak, že když

jsem viděl, že někdo do něčem vyniká, spíš jsem se stáhnul a dělal třeba něco jiného. Tohle je ale už spíš minulost, člověk pracuje na tom, aby si věřil. Jak jsem říkal, mám kolem sebe teď podporu, třeba v Supraphonu, kde moje album vyšlo. Už na DAMU jsme si ale společně s Milanem Šotkem a Jirím Suchým z Tábora založili Cabaret Calembour a tam jsme se mohli autorsky vyřádit. Vytvořili jsme si svoji poetiku, která fungovala a pořád funguje. Teď jsme oslavili patnáct let existence a vychází singl a videoklip *Devadesátky*.

Ke všem písničkám jste napsal texty, složil hudbu, nazpíval je. Je tohle pro vás důležité?

Že to jsou autorské věci? Vlastně ano, být interpretem jiných písní mi vlastně přijde dost zbytečné. Na to je tady zase spousta šikovnějších, kteří je mohou nahrávat a zpívat (smích). Nejsem žádný skvělý studiový zpěvák. Spíš si třeba takhle občas zablnu naživo, ale v hlavní tvorbě pro mě má smysl být nějakým způsobem otisknutý.

Myslim to tak, jestli by vás třeba nelákalo napsat jen hudbu a nechat si ji otextovat někým jiným, koho si třeba vážíte...

Ničemu se nebráním, pár lidí jsem se už takhle ptal, ale v ten moment nám to nějak nezarezono-

Foto: Lucie Levá

valo. Ten člověk by mě musel fakt dobře znát a napsat to opravdu pro mě. Spíš mě napadá, že bych třeba něco zkusil napsat s někým společně. Že bychom se vzájemně inspirovali. Vlastně jsem ale také zhudebnil pár básní a v tom bych rád pokračoval. Třeba Rimbauda nebo Halase. Písníčka *Deště* je také naše oblíbená a paradoxně, i když je to František Halas, vylezla z toho totální rádiovka.

Dejte nám nahlédnout do své autorské dílny. Míváte nejdřív hudbu a pak texty? Nebo jak kdy?

Většinou, tak v 90 procentech, potřebuju mít ten textový nápad, tu myšlenku. Někdy vymyslím třeba jen dvě sloky, refrén a hledám hudbu. To mi většinou trvá dlouho, první nápady se snažím zaha-

zovat, i když by možná byly z hlediska posluchačů úspěšnější. Já ale hledám specifické propojení textu a hudby, vyprávění. A když hudbu najdu, nebo spíš si ji najde sám text, dopisují celou píseň do finální podoby. Asi mám určitý talent na improvizaci melodií na klavír, v tomhle jsem ochotný být trochu namyšlený, to zvládnou dělat šest hodin v kuse. Ale navěšovat na melodii text, to se mi moc nechce. Funguje mi to spíš naopak, říct si proč chci o něčem zpívat a pak až hledat tu formu.

Nakolik je ve vašem životě důležité právě písemnictví, psaní, literatura? Protože na albu máte odkazy třeba na *Knihu džunglí* nebo na *Malého prince*...

V písni *Hvězdy* byla asociace na malého tázajícího se prince úplně samozřejmě. Míluju tu knížku od

nějak vybalancovat

dětství. A u *Knihy džunglí* to bylo naopak, tam jsem měl v hlavě nejdřív název – respektive myšlenku. Používat metaforický slovník popisující přírodu, ale ve skutečnosti popisovat naši betonovou džungli. Nechci ze sebe dělat velkého intelektuála nebo někoho hodně sečtělého, ale literatura je pro mě důležitá. Problémem dnešní doby je to, že nemáme v moderní kultuře moc na co odkazovat. Není společnosti a nedá se citovat. Dřív to bylo jednodušší v hudbě i v humoru. dalo se na

ci, ale každý hned pochopí, o jakých hodnotách se bavíme.

Na albu vybočuje písnička *Madamme de Janjour*, pocta Ivě Janžurové, s níž hrajete nejen v Národním divadle. Jak takhle věc vznikla?

Ta písnička velmi dobře funguje, je to takové odlehčení i na našich koncertech. Vznikla na popud Českého rozhlasu do speciálního vysílání *Tobogánu* k narozeninám Ivy Janžurové. Bez větší ambice. abv z toho byla hi-

moc dobře a vidím ji stejně. Takovouhle písničku bych nedělal pro někoho, koho bych si nevážil.

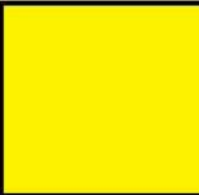
Jaké to je hrát s Ivou Janžurovou v divadle? Nebo i s dalšími legendami Národního divadla?

Perfektní. Měl jsem štěstí, že mě ty velké herecké osobnosti, bardí, dobře přijali už v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, kam jsem šel hned po škole. Díky tomu jsem neměl ostych ani v Národním divadle v Praze. Mám to tak.

Říkal jste, že nehrajete pro potlesk. Proč tedy hrajete a proč zpíváte? Protože vás to baví? Nebo chcete něco předávat?

Proč umělec tvoří? Je to v něm, nebo je to nějaký vliv ADHD, člověk nikdy neví. Prostě se to tak událo. Umím si představit, že bych dělal i něco jiného, třeba v zoo nebo pro spolek zachraňující zvířata, to by mě určitě bavilo. Ale ve finále by to stejně dopadlo tak, že bych si do díře kreslil, což dělám na cestách i teď. Je to prostě

Tento rozhovor a spoustu dalšího zajímavého čtení najdete v legendárním časopisu *Mladý svět*.

i za určitou popularitu. Bez ní bych si mohl hrát písničky v prázdných klubech. Během covidu jsem rozjel i Facebook a Instagram. Je to dnes nutnost a kdo nemá výhodu nějakého zviditelnění, tak to má strašně těžkv. Těžko

něco odkázat a všichni hned věděli. V současnosti už to tak není. Buď ví jen někdo, nebo ví dneska, ale za rok už vědět nebude. Takže na co dnes odkazovat? I proto mám ve svých textech tak často Boha nebo anděly. Nejsem věří-

tovka, ale právě díky Ivě Janžurové z toho hitovka na koncertech je. Paní Iva má ohromnou aureolu dobré osobnosti, se všim všudy. Není to trapná pop star, lidé ji mají rádi, protože je to osobnost. A není to falešná aura. Znáám ji

že buď mě někdo baví, nebo mě nebaví a jestli chce být odtažitý, tak ať je. Nikdy jsem neměl problém s autoritami. Buď nám to mezi sebou lidsky funguje, nebo ne. A když ne, tak se z toho nepose-reme, že jo.

způsob vnímání světa. A možná spíš ventil.

A co třeba seriál Polda?

To byla zábavná práce, s dobrou partou, první série byla skvěle napsaná. Poldovi a dalším projektům samozřejmě vděčím

se pak leze i do médií. Protože kdo by dělal rozhovor o neznámém klukovi, co rád hraje na piano a kdo by to pak četl? Nikdo. Bohužel je to takhle komplexní. A je to potřeba všechno nějak vybalancovat. ■ **Jan Januš**

« zpět na začátek